

Végzetjel 21. fejezet

Ariana, vasárnap 29 október 2023 - 23:10:13

21.

Veled menjek?

Sebesen megrázom a fejem. Magamhoz húzom Rhyst, megcsókolom, egymásnak döntöm a homlokunk. Bár mind Matteo-ban, mind a nagyiban bízom, balsejtelem gyötör, az érintésből próbálok feltölteni.

Rejtjelek el! Kérem sietve. Ha bajtörténik, tudom, hogy értem jössz.

Bárhová szuttogja. A vallomása boldoggá tesz, még egy csókot lopok tőle, mielőtt nem émi kerülné vele a tisztásra megyek. Matteo meghallja a lépteim, felém fordul.

Azt hittem, eljött a jössz-korhol. Körbenézek, nagyanyámat azonban sehol sem látom, ez rossz érzéssel tölt el.

A nagyit mit mondott? Érdeklődöm, nyugalmat erőltetve magamra. Nem szeretném, ha Matteo azt hinné, nem hiszek abban, hogy átadta az üzenetemet.

Jönni fog, amint tud feleli Matteo. Eláraszt a megkönnyebbülést és, ennél jobb hírrel nem is szolgált volna. Megkönnyebbülten felsóhajtok.

Köszönöm fejezem ki a hálám. Matteo hetiként van állat von, aztán leül a főbe, elszed egy csomagot. Amikor mellé heveredek, az ölembe hajítja, kétékezdve emelem fel, hogy megismerjem a holdfényét. Eper.

Köszönöm rebegem ismét. Idejét sem tudom, mikor ettem ilyesmit, szinte rögtön eltűntettem a felét. Matteo szórakozottan figyel, majd egy kulacsot nyújt felém.

Az unokahúgod esküvőjénél QI magyarázza, mielőtt rám kacsint. Már bűntudat és nélkülözök megihatjuk teszi hozzá a pajkos vigyorral. Felkacagok.

Mintha ez tőled bármikor visszatért volna felelem. Matteo válságképp nagyot húz a saját kulacsából, és a távolba néved. Furcsa, mennyit változott az eltelt hónapok alatt. Magasabb lett, markánsabb a vonásai, sokkal férfiasabb, mint én. Ez nagyon zavart volna, mára azonban más dolgokat tartok fontosnak.

Tényleg szerelmes vagy?

A kérdése hirtelen érkezik, azonnal, Qszintén reagálok.

Igen.

Na, m égsem badars ág a V égzet? A hangj ában g úny lapul, de miel Qtt sz óv á tehetn ém, eltereli a t ém át, és nekem nincs kedvem elrontani a viszontl át ás ör öm ét. Mes élj, merre j árt ál! k érlel, és én n émi hezit ál ás ut án engedek a noszogat ásnak. Nem t érek ki minden r észletre, elhallgatom az új k épess égeket, de a megismert t ájakr ól sz ívesen besz élek. M ég az ut ólag viccesnek tartott harcot is el Qadom Mecnarral, amikor Matteo f élbeszak ít.

B árcsak ott lettem volna! Ez olyasmi, amit l átni kell. Sosem l áttalak igaz án harcolni v ágja r á, és én vele nevetek. Persze Q azel Qtt ismert, hogy megtanultam volna haszn álni az er Qm, biztosan furcsa lehet ennek f ény ében l átni a t ört éneteim. Ez elgondolkodtat.

T öbb é nem vagyok gyenge mondok aki, mire Matteo megcs óv álja a fej ét.

Nem mindig az er Q sz ám ít feleli. Ki ür íti a kulacs át, megr ázza, csal ódottan veszi tudom ásul, hogy elfogyott, de amikor fel é ny újtóm a saj átom, h ár ít. Nem, ezt neked hoztam. Mutass valamit! Nagyot kortyolok az italb ól, v éigig égeti a torkom. Elb ódulok t Qle, ink ább f élreateszem, mert sz üks égem lesz a j ózan ít él Qk épess égemre, ha nagyany ámmal tal álkozom.

Kiny újtóm a kezem, a jeget sz ól ítom. Azonnal felel a h ív ásomra, a h ópelyhek t áncra kelnek a tenyerem felett, örv énylenek, delejez Q a t áncuk. A kupac m ély ér Ql, amelybe t öm ör ülnek, egy feh ér r óka m ászik el Q, igyekszem nem mutatni, mennyire meglep engem is. Matteo érdekl Qdve szeml éli, a lelkesed ése moh ó. A r óka nagyot ny újt ózik, megvakarja a f ül ét, miel Qtt k örben éz, és ijedten pelyhekre hullik. D öbbenten meredek a h qlt hely ére.

H át ez sz égyenl Qs volt jegyzi meg Matteo, majd a t ávolba r éved, és felpattan. Nem zavarlak tov ább. B ízom benne, hogy egyszer újra tal álkozunk.

Mi ért ne tal álkozn ánk? k érdezem, mire Matteo hatalmasat s óhajt.

Nem tudhatom. T úl sok minden v áltozott. Te nem ismersz m ár, én sem ismerlek. Az el Qbb éleltre keltetted a jeget! sorolja zaklatottan. A tekintet, amivel r ám n éz, idegen, de az is lehet, hogy én magam vagyok idegen. Nem sz ól semmi m ást, miel Qtt gyors l éptekkel elindul az egyik ösv ényen. A szavai megsebeznek, elveszetten b ámulok ut ána. M íg azt m érlegelem, mit kellene tennem, újabb alak t qnik fel. A k öpenye és a j ár ása ismer Qs, egyszerre leszek t Qle v égtelen ül fesz ült, és m élyen legbel ül, elk épeszt Qen boldog. Nagyany ám lass ú l éptekkel k özel ít, v éigig engem n éz, borzongok a pillant ás ának s úlya alatt.

Ideje volt, hogy visszatérjek öszönt, majd akárcsak Matteo, körbekerélek. Hol hagytad Q-t? Ez úttal nem szénezi semmilyen érzélem a hangját, miközben Rhys felélek érdeke.

Távolról vigyázzam felelem, mire a nagyibólint. Nem faggat tovább, elfogadja a döntést ésünk, ez legalább kicsi örömmel tölt el. Miért jöttél?

Rorger küldött választ, és röviden, a lényegre szorítkozva, beszámolok a fontosabb eseményekről. A nagymamám egyre gondterheltebbé válik, ez engem is nyomaszt. Ahogy a csend is, ami beköszönt köztünk, amikor a mondandóm végére érek.

A Világok kulcsa szálal meg végül lassan, vontatottan. Végül megérem a próféciát idejét mondja inkább magának, mint nekem, majd amint erre rádőbben, rám pillant. Rájöttetek, mit kerestek?

Nem csóválom meg a fejem azonnal. A könyvben csupán egy versike volt, amit nem tudunk megfejteni.

Nagyi elmosolyodik. A gesztus emlékeket idéz, visszarepít a gyermekkoromba.

Pedig egy értelmegén rátek vonatkozik állapítja meg, és nekem eszemben sincs vitatkozni. Nem tudom, mikortörtént, de elfogadtam, hogy olyan szerepet szántak nekem, amelyre sosem vágytam. Hirtelen fog el a rosszullét. Minden sejtemben felizzik, görcsbe ránt, döbbenet kapok levegő után. Fogalmam sincs, mitörtént, az imént még semmi bajom nem volt, most azonban minden lélegzetkísért szabadít rám. Forró és erőtlen, mintha savat nyelnék.

Ki megergezte meg?

A nagyihangja áthatol a rohamon, de el Qször nem bírom értelmezni. Tessék?

Valaki megmérgezte jelentikikétségbe nem élkül. Ki volt? Nehezemre esik tudatosítani, amire utal. Mert az egyetlen ember, aki tehette &

Matteo &

A névkétségbeesetten gördül le a nyelvemről. Az egész testemet átjárja a fájdalom, mintha a lámpák belülről nyaldosnának. Hasonló ahhoz, mint amikor elvesztettem a kontrollt a tőz felett, de ez sokkal rosszabb, erőteljesebb, üvölni tudnék a kísértől, ha nem tudnám, hogy az életem múlhat a csendben.

Légy Qszinte! Vannak új képségek? A jeget láttam. Dorian, ne hallgass el semmit, tudnom kell! Kerélek a nagymamám, a hangja sürget Q, félt Q. Hiányzott, hogy valaki gondoskodni akarjon rólam.

Uralom a & vizet szuttogom két görcsközött. A földre rogyok,

a l ábam nem tart meg. A t üzet & A leheletem forr ó, megperzseli a n öv ényeket alattam. F üst ömlik ki a t üd Qmb Ql, nem kapok rendesen leveg Qt.

Mi m ást?

A szelet és a f öldet felelem, amint enyh ül kicsit a f ájdalom. Nagyany ám tenyere h qv ös a h átamon, mintha a jeget sz ól ítan á bennem, és r áj öv ök, hogy t ényleg azt teszi. Visszaszor ílja a bennem tombol ó m ásik elemet. Miut án a tudatom kicsit kitisztult, j ól átgondolom a folytat ást. → A f ényt.

Nagyany ám arc ára hitetlens ég k ölt özik. K özelebb hajol, annyira halk a hangja, mintha att ól f élne, a f qsz álak is el árulnak.

A f ényt?

B ólintok. Lehunyom a szemem, igyekszem csillap ítani magamban a t qz izz ás át, de makacsul ellen áll az akaratomnak. Sosem csin ált m ég ilyet.

Matteo tudta, hogy ti éd a t qz?

Nem jelentem ki. Egyetlen sz óval sem árultam el neki, fogalma sem lehet r óla. Nagyí ugyanazt a k övetkezet ést vonja le ebb Ql, amit én, ám Q ki is mondja.

Val ósz ín qleg nem neked sz ánta a m érget, hanem a t qzm águsodnak.

Ez tal án m ég jobban elkeser ít. Mi ért t örne Rhys élet ére? Hiszen nem is ismeri, fut ólag tal álkozhatott csup án vele. Sosem ártott neki.

De mi ért?

Haszn áld az eszed! Mi óta j ár a nyomodban, mint egy kiskutya? Hogyan n éz r ád?

Megborzongok. Sosem fordult meg a fejemben, hogy Matteo & Elmer ül ök az önsajn álatban. A j ég ugyan cs ökkenti a k ínt, de folyamatosan bennem van, izzik, verejt ékes t Qle az eg ész testem. Visszafogom a l ángokat, nehogy elem ésszenek, de sejtem, hogy csup án az id Qt h úzom. Rhys tal án seg íthetne, m ég ha f ájdalmas is a m ódszere, de egyszer m ár megmentette vele az életem. El kell érnem hozz á &

Hangzavarra eszm élek. Arra fordulok, a sz ívem t öbb ütemet kihagy, amint felfogom az el ém t árul ó l átv ányt. Rhys kirohan az erd Qb Ql, az óv ónak hitt rejtekb Ql, hatalmas csapat k öveti, nyilvánval ó, hogy hamarosan utol érik. Nagyany ám hatalmasat s óhajt.

Igaz án a vesztetekre óhajt t örni, ha r átok usz ította a nagyb áty ád. Sebesen dobog ó sz ívvel figyelem az esem ényeket. A t úler Q lek üzdhetetlen ül nagy, Rhys egyed ül nem k épes felvenni vel ök a versenyt. Megk ís érlek l ábra állni, de alig tart meg, a fut ásrá nem v állalkozom, de az ért megindulok fel éj ök. Nagyany ám elkapja a

karom, amikor megingok.

Ne érsz oda.

Meg ölik, ugye? k érdezem, abban a másodpercben, ahogy Rhys a földre kerül. Lendülök, de néhány méter után leszorít a fájdalom. A dühkönyvei kiszöknek, végigszaladnak az arcomon.

Ehhez kétségszerűen feleli a nagy. Legszívesebben rávállalnék, hogy segítsen, de mályha legbelül tudom, hogy megvan kötve a keze. Rhys magára maradt, mert botor módon azt hittem, rövid időre elválhatunk egymástól.

Ott akarok lenni mellette. Biztosan ámban akarom tudni, vagy legalább & A felismerés és villámcsikázás rajtam. Koncentrálok, a tekintetemet egy pillanatra sem szakítom el Rhystől, miközben segítek ülni. Hívok egy olyan energiát, amit ténylegesen eddig sosem használtam. Az ég megdörmög, villámok tarkítják az eget, nem messze csapnak le az összegyűlt emberektől. Igyekszem senkiben sem kárt tenni, ám a haragom nehezen tartható kordában.

Használd a fényt s úgom, mintha Rhys meghallhatná, de valóságban úgy tényleg, mert felém fordul, mintha egyenesen a szemembe nézne, aztán kinyújtja a kezét, hogy magához szólítsa az új erejét.

A fény mindent elvakít. Semmit sem látok, mielőtt azonban megkönnyebbülne, a fény hirtelen kihuny, elnyeli a segítséget. Rhys felüvölt, velem együtt. A nagyatyám valóságban vakon szúrhatott, de így is eltalálta, a vállamban érzem a sebet, mintha a sajátom lenne. Szédülök. Megtörtöm a szíam, érzem, hogy vér szivárog az orromból, de nem érdekel, mi történik velem. Az utolsó mentőáramhoz nyúlok. Kinyújtom a kezem, az örvény azonnal jön.

Mit mentsz?

Kaput nyitok, mordulok, nem fecseglve az időt. Magyarázok másra.

Tessék? Uralod a kapukat?

Igen, ismerem el, mert már úgysem számít. Ha nem mentem meg Rhyst, semmi sem számít többé. A nagy hangja korholó, amikor újra megszólal.

Az ég áldjon meg, Dorian! A világok kulcsát kutatod, és nem jössz rá, hogy nem egy igazi kapu van szíved? A kulcs nem egy valódi kulcs!

Most nem érek rá örülni, hogy végre kiderül, mit keresek. Ezért jöttünk, de ezt az árat nem vagyok hajlandó megfizetni érte. Nem vesztethetem el Rhyst, azt utolsó lehetéletemig harcolni fogok érte. Ha a mályha a csontomig hatol, akkor sem engedem, hogy bántódása essen. Sosem nyitottam eddig ilyen távolságból kaput, mégis biztos vagyok a

sikerben. Hallgat rá, megjelenik, szélesebben szésguld Rhys felé, hallom, hogy a nevemet kiáltja, mielőtt átsiklik rajta, és magával viszi.

Összerogyok. Rhys tekintete belém ég, a félelem az elváltástól bennem is ott lüktet, pusztán minden mást, amit a méreg nem ér el. A bizonyosság azonban, hogy legalább Qt megóvtam, kárától az ért, ami következik.

Igy nem harcolhatsz velük. A méreg túlér Qs, fel fog perzselni belülről jelentő ki a nagyit. Szédelve, esélyem sincs elmenekülni, a nagybátyám csúrhéje felém tart, hamarosan elér. Igyekszem felésszülni a legrosszabbra, de a félelem leteríti. Eddig Rhys ért rettegtem, most azonban a saját életem ért.

Engem is megölnék, ha elfognak? faggatom a nagyit. Szerencsére megrázza a fejét, halvány reménysugarat ad.

Nem hinném, de a büntetést nem kerülheted el.

Miféle büntetést?

Hiába segít a jég, egyre jobban leteríti a fájdalom és a kimerültség. Tehetetlenül nézem, ahogy egyre közelebb jön az ellenség. Egy percem lehet, mielőtt elfognak, és semmit sem tehetek. Győzőlöm ezt az érzést. Győzőlöm Qket. A harag tüze szétfeszíti.

Talán az elqnyödre fordíthatod. A jég alatt felszívedik a méreg.

Tessék?

Nem értem. A taktikus kettőnk közül Rhys, elveszettnek tűnik, nem él. Semmi elqnyt nem látok, amit a helyzet kínálhat, a helyzetem az én olvasatomban kiállástalan. Nagyit azonban teljesen másképp látja a dolgokat, ahogy mindig. A megoldáson dolgozik elfogadás helyett, ebben pont olyan, mint Rhys.

Vajon hol lehet? Nem gondoltam át, bárhova küldhettem, ahol az ellenségeink nem találhatnak rá, és megvédem az életét.

A jégből öntőbe foglak vitetni jelentő ki a nagyit. Álmod bocsátok rád. Ha elmúlik a hatása, magad ébredsz fel.

És Rhys?

Életben akarsz maradni?

Ez ledönthetetlen érvnek bizonyul.

Tégy úgy, mintha nem tudnád, mi fog történni veled kéri a nagyit, mielőtt körbevesznek minket. Megadón nyújtom ki a kezem felé, hogy legalább Q legyen az, aki elfog. Biznom kell benne, mert nem tehetek mást. Ha Q is elárul, halott vagyok. Lehajtott fejjel állok, kinyújtott karral jelezve, hogy azt tehetnek, amit akarnak. Feladtam a harcot, én nem bántok senkit.

A csuklómról jégbilincs húzódik. Hívás, megingathatatlan,

elszak íthatatlan. Nagyanyám szánakozó tekintettel néz rám, mások arcán azonban olyan érdekes árnyék, hogy ölebe szorult Qle a kezem.

Pedig nem ártottam. Nem bántottam senkit. Rhys sem bántott senkit. Megsérült, és én nem vagyok vele. Győzöltek mindenkit, aki idáig juttatott.

Megtaszítanak. Az út lefelé vezet, és bár nagyanyám valamelyest felkészített rá, rettegek.

Hová megyünk?

Méterekkel járhatunk a föld alatt. Azon gondolkodom, képesek lennének-e megölni, csak mert a család érdeke így kívánja. Arra jutok, hogy igen.

Állj oda!

Valaki a falnak lő. Mögöttem vastag a jég, felszisszenek, ahogy hozzáérek. Psibb, mint bármi, amit valaha láttam.

Mire késztőltek?

A maradék, egy ébent is labilis nyugalom végéppelolvad rólam. Harcolni akarok, de már késő, a bilincs a bqrömbbe mélyed, a késségeim csqdöt mondanak. A méreg mélyen izzik bennem, valószínűleg a jég az egyetlen, ami kordában tartja. Ha ki is jutnék innen, biztosan meggyilkol.

Rhys!

Kétségbeesetten kapaszkodom a kötelékünkbe, mégis tehetetlenül hagyom, hogy bebörtönözzenek. Az utolsó, amit érzek, a harag. Miközben a jég felúszik rajtam, kínzóan lassan, a düh mélyen belém vészi a karmait. Aztán beborít a jég, és elnyel a sötétség.